

Sygn. akt II CKN 416/97

W Y R O K

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 października 1997 r

Sąd Najwyższy Izba Cywilna

w składzie następującym:

Przewodniczący: Prezes SN - T. Ereciński (spraw.)

Sędziowie: SN - G. Bieniek

SN - T. Wiśniewski

Protokolant: P. Malczewski

po rozpoznaniu w dniu 29 października 1997 roku

sprawy z powództwa J. L.

przeciwko Powszechnemu Zakładowi Ubezpieczeń SA

o zapłatę

na skutek kasacji powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 14 stycznia 1997 roku,

- 1. zmienia zaskarżony wyrok w pkt I w ten sposób, że kwotę 2 000 zł (dwa tysiące złotych) zastępuje kwotą 5 000 zł (pięć tysięcy złotych),**
- 2. w pozostałej części kasację oddala,**
- 3. koszty postępowania kasacyjnego między stronami wzajemnie znosi,**
- 4. nakazuje ściągnąć od powoda z zasądzzonego roszczenia na rzecz Skarbu Państwa (Sąd Wojewódzki w K.) kwotę 662,5 zł (sześćset**

sześćdziesiąt dwa zł i pięćdziesiąt groszy) tytułem połowy nieuiszczonego wpisu od kasacji oraz od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa (Sąd Wojewódzki w K.) kwotę 662,5 zł (sześćset sześćdziesiąt dwa złote i pięćdziesiąt groszy) tytułem nieuiszczonego wpisu od kasacji.

U Z A S A D N I E N I E

Powód J. L. domagał się od PZU SA III Inspektorat w K. zasądzenia 120 mln starych zł, a po zmodyfikowaniu w toku procesu roszczenia żądał 15 000 zł z tytułu zadośćuczynienia za cierpienie fizyczne i krzywdę moralną 2500 zł tytułem odszkodowania za zakłócenia w działalności firmy powoda oraz odszkodowania za uszkodzony samochód. Roszczenia te związane były z wypadkiem samochodowym, któremu powód uległ 12 grudnia 1989 r.

Wyrokiem z 3 VI 1996 r. Sąd Wojewódzki w K. oddalił powództwo, dzieląc zarzuty pozwanego ubezpieczyciela, że stosowne odszkodowanie zostało już wypłacone w toku postępowania likwidacyjnego.

Na skutek rewizji powoda Sąd Apelacyjny w . wyrokiem z 14 I 1997 r. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądził na rzecz powoda kwotę 2 000 zł z ustawowymi odsetkami z tytułu zadośćuczynienia, w pozostałej zaś części rewizję oddalił.

Wyrok Sądu Apelacyjnego zaskarżył kasacją powód zarzucając naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 445 § 1 k.c oraz naruszenie przepisów postępowania, które mogły mieć istotny wpływ na treść wyroku - tj. art. 217 w zw. z art. 322 k.p.c. Skarżący wnosił o zmianę wyroku i zasądzenie od strony pozwanej kwoty 15,5 tys. zł z ustawowymi odsetkami oraz uchylenie w pozostałym zakresie wyroków obu instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że skarżący błędnie powołuje się na naruszenie przez sąd II instancji przepisów postępowania mających istotny wpływ na wynik postępowania - tj. art. 217 w zw. z art. 322 oraz art. 233 § 1 k.p.c. Zaskarżenie kasacją orzeczenia sądu II instancji nie może opierać się na zarzutach dotyczących uchybień sądu pierwszej instancji. Te bowiem podlegają kontroli instancyjnej. Ponieważ orzeczenie Sądu Wojewódzkiego było wydane przed dniem 1 lipca 1996 r., to stosownie do art. 11 ust. 2 i 3 ustawy z 1 marca 1996 r. o zmianie k.p.c i innych ustaw - kontroli kasacyjnej podlegać może prawidłowości wypełnienia przez ten sąd obowiązków sądu rewizyjnego (art. 385 - 390 k.p.c w brzmieniu sprzed 1 VII 1996 r.). W związku z tym zarzut naruszenia art. 217 i 233 § 1 k.p.c może być postawiony temu sądowi zasadnie tylko wówczas, gdy uzupełniając lub ponawiając dowody dokonywał on własnych nowych ustaleń faktycznych w sposób sprzeczny z wynikającymi z art. 233 k.p.c regułami. Takich zarzutów skarżący nie podniósł i nie wykazał.

Na marginesie wskazać należy kolejną niekonsekwencję wywodów kasacji - skarżący zarzuca naruszenie istotnych przepisów postępowania a jednocześnie wbrew dyspozycji art. 393¹⁵ k.p.c domaga się zmiany zaskarżonego orzeczenia Sądu Apelacyjnego.

Nie znajdując jednak takich istotnych naruszeń postępowania przez Sąd II instancji, w związku z treścią powołanego art. 393¹⁵ k.p.c, Sąd Najwyższy związany jest stanem faktycznym stanowiącym podstawę wydania zaskarżonego wyroku. W stanie faktycznym ustalonym przez Sąd Apelacyjny znajduje natomiast uzasadnienie zarzut naruszenia przez ten Sąd art. 445 § 1 k.c - polegający na nieodpowiedniej ocenie adekwatności odszkodowania, które powinien otrzymać powód za szkodę jaką poniósł w wypadku samochodowym w dniu 12 grudnia 1989 r.

W wypadku tym powód doznał urazu głowy, połączonego z rozległą raną tłuczoną czoła oraz stłuczenia lewej strony klatki piersiowej. W późniejszym czasie wystąpiły objawy neurologiczne spowodowane uszkodzeniem naczyń krwionośnych opony twardej mózgowej. W wyniku doznanych obrażeń powód był niezdolny do pracy i wymagał leczenia specjalistycznego przez okres około 6 miesięcy, zaś po tym czasie uszczerbek na zdrowiu określony został na 35 % trwałego inwalidztwa w tych okolicznościach przyznaną przez ubezpieczyciela kwotę 1000 zł i dodatkowo zasądzoną przez Sąd kwotę 2000 zł należy uznać za niewspółmiernie niską w stosunku do procentu utraty zdrowia oraz częściowej utraty przez powoda zdolności do pracy zarobkowej i w konsekwencji zdaniem Sądu Najwyższego zasądzoną kwotę należy podwyższyć do kwoty 5 000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 17 maja 1993 r. do dnia spełnienia świadczenia. Należy podkreślić, że zadośćuczynienie z art. 445 k.c ma przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać odczuwalną wartość ekonomiczną adekwatną do kosztów utrzymania i wymagań gospodarki rynkowej.

Z tych względów na podstawie art. 393¹⁵ i 393¹² k.p.c orzeczono jak w sentencji. O kosztach procesu za instancję kasacyjną orzeczono na podstawie art. 393¹⁹ w zw. z art. 102 i 108 § 1 k.p.c oraz art. 11 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.